

Die begrepen zelfs niet, wat het is, de overblijfselen van een held, een held zelf, te bezitten.

Ik at bijna niet van trotschheid, toen mijn moeder zeide:

„Maar Con, je eet niét; ben je niet wel?”

Met moeite kon ik een paar woorden stamelen, en stak een heele aardappel in den mond, om mijn moeder te toonen, dat ik wel eetlust had; en gelukkig bracht dit mijn moeder tot rust.

Zoodra het eten was afgelopen. snelde ik naar mijn kamertje, om me te overtuigen, dat ik niet gedroomd had en dat mijn Held wel degelijk bestond.

Maar de beenderen en kogels en het plaatje waren er nog!

Met een blik vol eerbied en liefde beschouwde ik al die dingen, borg ze weer zorgvuldig weg en ging weer naar beneden, om geen argwaan te veroorzaken.

En nooit was ik een liever knaapje dan dien avond. Ik speelde met mijn

Zou ik het schoonmaken?

zusje, zoo aardig als het maar kon! Ik was zoo gehoorzaam als nimmer te voren. Altijd maar uit vrees dat een of andere omstandigheid mijn ouders onraad zou doen merken, waardoor ze mijn Held zouden ontdekken.

Eindelijk was het tijd om naar bed te gaan. Eindelijk was ik alleen met de heilige reliquiën van den man, die zes kogels had weerstaan, behalve de ontelbare wonden op de borst!

Ik beschouwde de beenderen, die er bruin en onzindelijk uitzagen, de platgedrukte kogels en het met aarde en roest bedekte plaatje met diep ontzag.

Op dat plaatje stond zeker zijn naam; maar die was bedekt door het vuil.

Zou ik het schoonmaken?

Ik brandde van nieuwsgierigheid, om den naam van mijn Held te weten en de lust be kroop me, om het plaatje van roest en vuil te ontdoen. Maar ik zag er van af, omdat het, zoo roestig